

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Ceza İşleri Genel Müdürlüğü

Sayı : B.03.0.CİG.0.00.00.05-647.03-367-2008/879/43638
Konu : Temyiz ve itiraz başvuru harçları

14/08/2008

BOLU BAROSU BAŞKANLIĞINA

İlgi : 20/06/2008 tarihli ve 432 sayılı yazı.

5766 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunda ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun'un 11/d maddesi ile 492 sayılı Harçlar Kanunu'nun (1) Sayılı Tarifesinin "A) Mahkeme Harçları" bölümüne (IV) numaralı bölüm eklenmek suretiyle hukuk ve ceza davaları ayrımı yapılmaksızın temyiz ve itiraz başvuru harçları düzenlenmiş bulunduğundan ceza mahkemelerinin kararlarına karşı temyiz yoluna başvurulması durumunda harç alınıp alınamayacağı ve CMK kapsamında görevlendirilen avukatların bu parayı hangi kaynaktan temin edeceği konusunda doğan tereddüt sebebiyle görüş talebini içeren ilgi yazı incelendi.

Bilindiği üzere;

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın "Vergi ödevi" kenar başlıklı 73'üncü maddesinde; "Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür.

Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır.

Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır.

Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüklerin muaflık, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapmak yetkisi Bakanlar Kuruluna verilebilir."

492 sayılı *Harçlar Kanunu*'nun "Mevzuu" kenar başlıklı 2'nci maddesinde; "Yargı işlemlerinden bu kanuna bağlı (1) sayılı tarifede yazılı olanları, yargı harçlarına tabidir.

Ceza mahkemelerinde şahsi hukuka ait hakların hüküm altına alınması halinde de, celse harçları hariç olmak üzere (1) sayılı tarifeye göre harç alınır."

"Mükellef" kenar başlıklı 11'inci maddesinde; "Genel olarak yargı harçlarını davayı açan veya harca mevzu olan işlemin yapılmasını isteyen kişiler ödemekle mükelleftir."

"Harçtan müstesna işlemler" kenar başlıklı 13'üncü maddesinin (f) bendinde; "Aşağıda yazılı mevzular harçtan müstesnadır:

f) İcra tetkik mercilerinin cezaya mütedair kararlarıyla bu kararların temyizi işlemleri."

"Harç alma ölçüleri" kenar başlıklı 15'inci maddesinde; "Yargı harçları (1) sayılı tarifede yazılı işlemlerden değer ölçüsüne göre nispi esas üzerinden, işlemin nevi ve mahiyetine göre maktu esas üzerinden alınır."

Anılan Kanun'a bağlı (1) sayılı tarifenin "Yargı harçları" başlıklı (A) Mahkeme Harçları bölümünde; "Hukuk ve ticaret davalarıyla, idari davalarda ihtilafsız yargı konularında ve icra tetkik mercilerinde;

IV. Temyiz ve itiraz harçları:

a) Yargıtay ve Danıştay'a yapılacak temyiz başvurularında 60 YTL

b) Yürütmenin durdurulmasına ilişkin itirazlar dahil olmak üzere Bölge Adliye ve Bölge İdare Mahkemelerine itirazın yapılacak başvurularında 40 YTL

c) Ağır Ceza Mahkemelerine itirazın yapılacak başvurularında 30 YTL...”

Maddenin gerekçesinde; “...Harçlar, verilen hizmetler karşılığı alınan bedeller olup 492 sayılı Harçlar Kanununa bağlı tarifeler ayrıntılı olarak sayılmıştır. Ancak gerek adli gerekse idari yargı ve bu kapsamda vergi yargısına ilişkin olarak yüksek yargı organlarına temyiz veya bölge idare mahkemelerine itirazın başvurularında herhangi bir harç öngörülmemiştir. Maddeyle, temyiz ve itiraz başvurularına ilişkin olarak “başvuru harcı” öngörülmekte olup yargı organlarının daha hızlı ve verimle çalışmasına imkan sağlanmaktadır...”

1086 sayılı *Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu*'nun “Kötüniyetle temyiz” kenar başlıklı 434'üncü maddesinde; “Temyiz isteminin kötüniyetle yapıldığı anlaşılırsa Yargıtayca 422 nci madde hükümleri uygulanır.”

Geçici 2'nci maddesinde; “Bölge adliye mahkemelerinin, 26.9.2004 tarihli ve 5235 sayılı Adli Yargı İlk Derece Mahkemeleri ile Bölge Adliye Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yetkileri Hakkında Kanunun geçici 2 nci maddesi uyarınca Resmî Gazetede ilân edilecek göreve başlama tarihinden önce aleyhine temyiz yoluna başvurulmuş olan kararlar hakkında, kesinleşinceye kadar Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 26.9.2004 tarihli ve 5236 sayılı Kanunla yapılan değişiklikten önceki 427 ilâ 454 üncü madde hükümlerinin uygulanmasına devam olunur.”

Anılan Kanun'un 5236 sayılı Kanun'la yapılan değişiklikten önceki 434'üncü maddesinde; “Temyiz dilekçesi hangi mahkemeye verilmişse o mahkemece temyiz defterine kaydolunur ve temyiz edene ücretsiz bir alındı kâğıdı verilir.

Temyiz isteği, harca tabi değilse dilekçenin temyiz defterine kaydedildiği, harca tabi ise harcın yatırıldığı tarihte yapılmış sayılır.

Temyiz dilekçesi verilirken gerekli harç ve giderlerin tamamı ödenir. Bunların eksik ödenmiş olduğu sonradan anlaşılırsa, kararı veren hâkim veya mahkeme başkanı tarafından verilecek yedi günlük kesin süre içerisinde tamamlanması, aksi hâlde temyizden vazgeçmiş sayılacağı hususu temyiz edene yazılı olarak bildirilir. Verilen süre içinde harç ve giderler tamamlanmadığı takdirde, mahkeme kararın temyiz edilmemiş sayılmasına karar verir. Bu kararın da temyiz edilmesi hâlinde 432 nci maddenin son fıkrası hükmü kıyasen uygulanır.”

2004 sayılı *İcra ve İflas Kanunu*'nun “Görev ve birleştirilme yasağı” kenar başlıklı 346'ncı maddesinin birinci fıkrasında; “Bu Kanun hükümlerine göre disiplin veya tazyik hapsine icra mahkemesi karar verir.”

“İtiraz” kenar başlıklı 353'üncü maddesinde; “İcra mahkemesinin bu Bap hükümlerine göre verdiği tazyik ve disiplin hapsine ilişkin kararlara karşı, tefhim veya tebliğ tarihinden itibaren yedi gün içinde, yargı çevresinde bulunduğu ağır ceza mahkemesine itiraz edilebilir. İtiraz üzerine verilen karar kesindir.

İcra mahkemesinin bu Bapta yer alan suçlardan dolayı verdiği hükümlerle ilgili olarak 4.12.2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun kanun yollarına ilişkin hükümleri uygulanır.”

5271 sayılı *Ceza Muhakemesi Kanunu*'nun;

“Tazminat istemi” kenar başlıklı 141'inci maddesinin birinci fıkrasında; “(1) Suç soruşturması veya kovuşturması sırasında;

a) Kanunlarda belirtilen koşullar dışında yakalanan, tutuklanan veya tutukluluğunun devamına karar verilen,

b) Kanunî gözüaltı süresi içinde hâkim önüne çıkarılmayan,

c) Kanunî hakları hatırlatılmadan veya hatırlatılan haklarından yararlandırılma isteği yerine getirilmeden tutuklanan,

d) Kanuna uygun olarak tutuklandığı hâlde makul sürede yargılama mercii huzuruna çıkarılmayan ve bu süre içinde hakkında hüküm verilmeyen,

e) Kanuna uygun olarak yakalandıktan veya tutuklandıktan sonra haklarında kovuşturmayaya yer olmadığına veya beraatlerine karar verilen,

f) Mahkûm olup da gözaltı ve tutuklulukta geçirdiği süreleri, hükümlülük sürelerinden fazla olan veya işlediği suç için kanunda öngörülen cezanın sadece para cezası olması nedeniyle zorunlu olarak bu ceza ile cezalandırılan,

g) Yakalama veya tutuklama nedenleri ve haklarındaki suçlamalar kendilerine, yazıyla veya bunun hemen olanaklı bulunmadığı hâllerde sözlü açıklanmayan,

h) Yakalanmaları veya tutuklanmaları yakınlarına bildirilmeyen,

i) Hakkındaki arama kararı ölçüsüz bir şekilde gerçekleştirilen,

j) Eşyasına veya diğer malvarlığı değerlerine, koşulları oluşmadığı halde elkonulan veya korunması için gerekli tedbirler alınmayan ya da eşyası veya diğer malvarlığı değerleri amaç dışı kullanılan veya zamanında geri verilmeyen,

Kişiler, maddî ve manevî her türlü zararlarını, Devletten isteyebilirler.”

“Tazminat isteminin koşulları” kenar başlıklı 142’nci maddesinin ikinci ve sekizinci fıkralarında; “(2) İstem, zarara uğrayanın oturduğu yer ağır ceza mahkemesinde ve eğer o yer ağır ceza mahkemesi tazminat konusu işlemle ilişkili ise ve aynı yerde başka bir ağır ceza dairesi yoksa, en yakın yer ağır ceza mahkemesinde karara bağlanır.

(8) Karara karşı, istemde bulunan, Cumhuriyet savcısı veya Hazine temsilcisi, istinaf yoluna başvurabilir; inceleme öncelikle ve ivedilikle yapılır.”

5320 Sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun Yürürlük ve Uygulama Şekli Hakkında Kanun’un;

“Koruma tedbirleri nedeniyle tazminat” kenar başlıklı 6’ncı maddesinde; “(1) Ceza Muhakemesi Kanununun 141 ila 144 üncü maddeleri hükümleri, 1 Haziran 2005 tarihinden itibaren yapılan işlemler hakkında uygulanır.

(2) Bu tarihten önceki işlemler hakkında ise, 7.5.1964 tarihli ve 466 sayılı Kanun Dışı Yakalanan veya Tutuklanan Kimselere Tazminat Verilmesi Hakkında Kanun hükümlerinin uygulanmasına devam olunur.”

“Temyiz ve karar düzeltme” kenar başlıklı 8’inci maddesinin birinci fıkrasında; “(1) Bölge adliye mahkemelerinin, 26.9.2004 tarihli ve 5235 sayılı Adli Yargı İlk Derece Mahkemeleri ile Bölge Adliye Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yetkileri Hakkında Kanunun geçici 2 nci maddesi uyarınca Resmi Gazetede ilan edilecek göreve başlama tarihinden önce aleyhine temyiz yoluna başvurulmuş olan kararlar hakkında, kesinleşinceye kadar Ceza Muhakemesi Usulü Kanununun 322 nci maddesinin dördüncü, beşinci ve altıncı fıkraları hariç olmak üzere, 305 ila 326 ncı maddeleri uygulanır. (Ek cümle: 06/12/2006-5560 S.K./29.mad) Yargıtay ceza daireleri ile Ceza Genel Kurulu kararlarındaki yazıma ilişkin maddi hataların düzeltilmesi için Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, ilgili ceza dairesi veya Ceza Genel Kuruluna başvurabilir.”

“Yürürlükten kaldırılan kanunlar” kenar başlıklı 18’inci maddesinin birinci fıkrasının (c) bendinde; “(1) 1 Haziran 2005 tarihi itibarıyla;

c) 7.5.1964 tarihli ve 466 sayılı Kanun Dışı Yakalanan veya Tutuklanan Kimselere Tazminat Verilmesi Hakkında Kanun.

Bütün ek ve değişiklikleriyle birlikte yürürlükten kaldırılmıştır.”

Geçici 1’inci maddesinde; “Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten önce ceza mahkemelerinde açılmış bulunan davalardaki şahsî hak talepleri, görevsizlik kararı verilmeyerek bu mahkemelerce sonuçlandırılır.”

02/03/2007 tarihli ve 26450 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren Ceza Muhakemesi Kanunu Gereğince Müdafî ve Vekillerin Görevlendirilmesi İle Yapılacak Ödemelerin Usul ve Esaslarına İlişkin Yönetmeliğin “Tanımlar” kenar başlıklı 4’üncü maddesinin (d) bendinde; “Ücret: Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince baro tarafından görevlendirilen müdafî veya vekile Tarife gereğince ödenecek meblâğ ile 10/2/1954 tarihli ve 6245 sayılı Harcırah Kanunu hükümleri uyarınca mutat olan taşıta göre gerçek masraf üzerinden yapılan zorunlu yol giderlerini, acele ve zorunlu hâllerde ise, bu Yönetmeliğin 11

inci maddesinde sayılan mercilerin kabûlü üzerine mutata taşıt dışındaki araçlarla yapılan zorunlu yol giderlerini,

İfade eder.”

Hükümleri yer almaktadır.

Görüldüğü üzere; harç, kamu kuruluşlarının hizmetlerinden yararlanmaları karşılığında özel ve tüzel kişilerin yaptıkları ödemelerdir. Yargı işlemlerinden Harçlar Kanunu'na bağlı (1) sayılı Tarifede yazılı olanları, yargı harçlarına tabidir. Buna göre, bir davada alınacak harçlar ve oranları, 492 sayılı Kanun'da, özellikle bu kanuna bağlı olan (1) sayılı Tarifede gösterilmiştir. Yargı harçlarından olan mahkeme harçları; başvurma, celse, karar ve ilâm harçlarından (nispi harç-maktu harç) oluşmaktadır. Başvurma harcı; hukuk ve ticaret davaları ile idari davalarda ve ihtilafsız yargı konularında ve icra dairesine başvurmalarda anılan Kanun'a bağlı (1) sayılı Tarifinin A/I bölümüne göre alınmaktadır. Bu harç, dava açılırken davacı veya talepte bulunan tarafından peşin olarak ödenmesi gereken ve her yıl başından geçerli olmak üzere tesbit ve ilan edilen anılan Kanun'a bağlı (1) sayılı Tarifede yazılı, maktu bir harçtır. Tarifinin başvurma harcı kısmındaki; “Bölge Adliye Mahkemeleri, Bölge İdare Mahkemeleri, Yargıtay, Danıştay ve Askeri Yüksek İdare Mahkemesinde” ibaresinden bu mahkemelere ilk derece mahkemesi olarak açılan davalardan alınan başvurma harcı anlaşılması gerekmektedir. Celse harcı; hukuk ve ticaret mahkemeleri ile idari yargı mercilerinde görülen davalarda, taraflar veya vekilleri tarafından ertelenmelerine sebebiyet verilen celseler için Kanuna bağlı (1) sayılı Tarifinin A/II bölümüne göre alınmaktadır. Karar ve ilâm harcı ise; hukuk ve ticaret davalarıyla, idari davalarda ihtilafsız yargı konularında, icra mahkemelerinde görülen davalarda ve tarifede belirtilen diğer kararlar ile Bölge Adliye Mahkemeleri, Bölge İdare Mahkemeleri, Danıştay, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi ve Yargıtay'ın tasdik veya işin esasını hüküm altına aldığı kararlar için Kanuna bağlı (1) sayılı Tarifinin A/III-1, 2 bölümüne göre alınmaktadır. 5766 sayılı Kanunla yapılan değişiklikten önce temyiz yoluna başvurandan yalnızca nisbî veya maktu karar ve ilâm harcı alınmaktaydı. 5766 sayılı Kanunla yapılan değişiklikle temyiz yoluna başvurulması hâlinde başvurma harcı alınması amaçlanmıştır.

Öte yandan; anılan Kanun'a bağlı (1) sayılı Tarifinin “Yargı Harçları” üst başlığında, mahkeme harçları tanımlanmakta ve bu başlıkta açıkça söz konusu harçların “Hukuk ve ticaret davalarıyla, idari davalarda ihtilafsız yargı konularında ve icra tetkik mercilerinde” uygulanacağını belirtmektedir. Bu hüküm uyarınca yukarıda belirtilen Kanun değişikliği ile Yargıtay ve Danıştay'a yapılacak temyiz başvuruları için harç öngörülmekte ise de, bu harç ceza davalarını kapsamamaktadır. Çünkü, burada bahse konu edilen “temyiz başvuru harcı” yukarıda belirtilen dava ve mahkemeleri kapsamaktadır.

492 sayılı Kanun'un 2'nci maddesinin ikinci fıkrası gereğince, ceza mahkemelerinde şahsî hukuka ait hakların hüküm altına alınması hâlinde, celse harçları hariç olmak üzere (1) sayılı Tarifeye göre harç alınması gerekmektedir. Yani, ceza mahkemelerinde sadece şahsî hukuka ait hakların hüküm altına alınması durumunda harç alınabilecektir. Bu istisna dışında ceza mahkemeleri tarafından harç alınması mümkün değildir. 5320 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun Yürürlük ve Uygulama Şekli Hakkında Kanun'un geçici 1'inci maddesinde, bu Kanun'un yürürlüğe girdiği tarihten önce ceza mahkemelerinde açılmış bulunan şahsî hak taleplerinin görevsizlik kararı verilmeyerek sonuçlandırılacağı hükme bağlanmış olup, ayrıca 5237 sayılı TCK ile 5271 sayılı CMK'da ceza davalarında şahsî hak talebi halinde mahkemece bu hususta karar verilmesi gerektiği yolunda bir düzenleme bulunmamaktadır. 01/06/2005 tarihinden itibaren ceza mahkemelerine açılan davalarda şahsî hukuka ait olmak üzere maddî veya manevî tazminata karar verilemeyeceğinden bu şekilde ceza mahkemeleri için harç alınması öngören istisna da bulunmadığından bu tarihten itibaren ceza mahkemelerince verilen kararlar ile bu kararlara karşı Yargıtay'a temyiz yoluna veya ağır ceza mahkemesine itiraz yoluna başvurulması hâlinde bir harç alınması mümkün değildir.

“Ağır Ceza Mahkemelerine itirazın yapılacak başvurular” ibaresinden ise; sadece icra ceza mahkemelerinin kararlarına karşı yapılacak itirazların anlaşılması gerekmektedir. Zira,

anılan Kanun'un 13'üncü maddesinin (f) bendi uyarınca icra tetkik mercilerinin cezaya ilişkin kararlarıyla bu kararlara karşı temyiz yoluna başvurulması durumları harçtan müstesna işler olarak düzenlenmiş bulunmaktadır. İcra ve İflas Kanunu'na göre icra ceza mahkemelerince; disiplin ve tazyik hapsine ilişkin verilen kararlara karşı itiraz, suçlara ilişkin verilen kararlara karşı da 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu hükümleri uygulanmak suretiyle temyiz yollarına başvurulmaktadır. İcra ceza mahkemesince verilen cezaya ilişkin kararlar ile bu cezaya ilişkin kararlara karşı temyiz kanun yoluna başvurulması hâlleri 492 sayılı Kanun'un 13'üncü maddesinin (f) bendi gereğince harçtan muaf tutulmuştur. Bu durumda, icra ceza mahkemelerince disiplin ve tazyik hapsine ilişkin kararlara karşı ağır ceza mahkemesine itiraz yoluna başvurulması durumunda 492 sayılı Kanuna bağlı (1) sayılı Tarifenin IV-c kısmına göre başvurandan itiraz başvuru harcı alınması gerekmektedir. Haklarında disiplin ya da tazyik hapsi talep edilen kişilerin avukat seçecek durumda olmadıklarını ve bir müdafî yardımından faydalanmak istediklerini talep ettikleri hâllerde, kendilerine mahkemenin talebi üzerine baro tarafından müdafî tayin edilmesi durumunda ise; mahkemenin vereceği karara karşı ağır ceza mahkemesine müdafî tarafından itiraz yoluna başvurulduğu takdirde itiraz başvuru harcının sanık tarafından karşılanması gerekmektedir. Sanık tarafından bu harcın yatırılmaması neticesinde müdafî olarak görevlendirilen avukatın hukukî ve cezaî sorumluluğu söz konusu olamayacaktır. Zira, itiraz başvuru harcının müdafî tarafından yatırılması durumunda, 02/03/2007 tarihli ve 26450 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren Ceza Muhakemesi Kanunu Gereğince Müdafî ve Vekillerin Görevlendirilmesi İle Yapılacak Ödemelerin Usul ve Esaslarına İlişkin Yönetmeliğin "Tanımlar" kenar başlıklı 4'üncü maddesinin (d) bendindeki ücret tanımı kapsamında olmadığından müdafîye bir ödeme yapılamayacaktır.

Diğer taraftan; Yargıtay 2. Ceza Dairesinin 19/09/2007 tarihli ve 2007/8687 Esas sayılı ve 2007/11385 Karar sayılı ilâmında; "5320 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun Yürürlük ve Uygulama Şekli Hakkında Kanun'un geçici 1. maddesinde, bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihten önce ceza mahkemelerinde açılmış bulunan şahsi hak taleplerinin görevsizlik kararı verilmeyerek sonuçlandırılacağı hükme bağlanmış olup, ayrıca 5237 sayılı TCK ile 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nda ceza davalarında şahsi hak talebi halinde mahkemece bu hususta karar verilmesi gerektiği yolunda bir düzenleme bulunmadığı gözetilerek, katılan sanıkların hukuk mahkemesinde dava açmakta muhtariyetlerine karar verilmesi gerekirken yazılı şekilde tazminata hükmedilmesi, bozmayı gerektirmiştir." ifadelerine yer verilmiştir.

Ayrıca; Yargıtay 1.Ceza Dairesinin 16/10/1992 tarihli ve 1992/2107 Esas sayılı ve 1992/2236 ve 9. Ceza Dairesinin 11/11/2003 tarihli ve 2003/1583 Esas sayılı ve 2003/2050 Karar sayılı ilâmında; "466 sayılı Yasa uyarınca açılan tazminat davasının, harca tabi olmadığı," belirtilmiştir.

Hukuk İşleri Genel Müdürlüğünün 30/01/2006 tarihli ve (120) no'lu "Harçların tahsilinde dikkat edilecek hususlar" konulu genelgesinde, hangi usuller çerçevesinde harç alınabileceği ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır

Bu bakımdan;

1- Harçlar Kanunu'na bağlı (1) sayılı Tarifenin "Yargı Harçları" üst başlığı altında yer verilen mahkeme harçlarının; hukuk ve ticaret mahkemeleriyle, idare mahkemeleri (ihtilafsız yargı konularında) ve icra hukuk mahkemelerinde alınabileceği,

2- 5766 sayılı Kanun'la getirilen düzenlemenin hukuk ve ticaret mahkemeleriyle, idare mahkemeleri (ihtilafsız yargı konularında) ve icra hukuk mahkemelerinin kararlarına karşı Yargıtay ve Danıştay'a yapılacak temyiz başvurularında karar ve ilâm harcı yanında "temyiz başvuru harcı" alınmasına ilişkin olduğu,

3- Ceza mahkemelerinde harç alınmaması kuralının tek istisnası olan şahsî hukuka ait tazminata hükmedilmesi hususu 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nda düzenlenmemiş olduğundan 01/06/2005 tarihinden itibaren ceza mahkemelerine açılan davalarda maddî veya manevî tazminata karar verilemeyeceğinden sulh ceza, asliye ceza ve ağır ceza

mahkemelerinin kararlarıyla bu kararlara karşı itiraz veya temyiz yoluna başvurulması durumunda herhangi bir harç alınmayacağı,

4- 01/06/2005 tarihinden önce ceza mahkemelerine açılan ve yargılaması halen devam eden davalarda şahsî hukuka ait tazminata hükmedilmesi hâlinde ise Harçlar Kanunu'na bağlı (1) sayılı Tarifede belirlenen harçların alınabileceği,

5- Şahsî hukuka ait haklar kapsamında bulunmayan Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 141 ilâ 144'üncü maddeleri ve 466 sayılı Kanun Dışı Yakalanan veya Tutuklanan Kimselere Tazminat Verilmesi Hakkında Kanun hükümleri gereğince ağır ceza mahkemelerine açılan maddî ve manevî tazminat davalarında Harçlar Kanunu'na bağlı (1) sayılı Tarifede belirlenen harçların alınmayacağı,

6- Harçlar Kanunu'nun 13'üncü maddesi uyarınca icra ceza mahkemelerinin cezaya ilişkin kararlarıyla bu kararların temyizi işlemlerinin harçtan muaf olduğu,

7- İcra ceza mahkemelerinin cezaya ilişkin kararlarından itiraz kanun yoluna tabî olanların harçtan muaf olmaması sebebiyle bu mahkemelerce verilen disiplin ve tazyik hapsine ilişkin kararlara karşı ağır ceza mahkemelerine itiraz yoluna başvurulması hâlinde, başvurandan Harçlar Kanunu'na bağlı (1) sayılı Tarifenin IV-c kısmına göre "itiraz başvuru harcı" alınabileceği,

Mütalâa edilmekle birlikte sorunun kanun ve yargı yoluyla çözülmesinin uygun olacağı değerlendirilmektedir.

Bilgi edinilmesini rica ederim.

